

Khaghaghutyan Yerkkhosutyun v. Armenia (br. 5497/17), 4. decembar 2025. godine¹**Povreda članka 10. Ek**

Podnositelj zahtjeva je armenska nevladina organizacija, Khaghaghutyan Yerkkhosutyun («Խաղաղության երկխոսություն») koja u prevodu znači “Dijalog za mir”. Nvladina organizacija osnovana je 2009. godine radi podrške mirnom rješavanju sukoba na Južnom Kavkazu i pomoći žrtvama.

Predmet se odnosi na odbijanje vlasti da podnositelju zahtjeva dostave informacije o smrtnim slučajevima u armenskim oružanim snagama koji nisu nastali u borbi, u razdoblju između 1994. i 2014. godine. Organizacija je 2014. godine zatražila takve informacije u okviru projekta koji je vodila pod nazivom “Siguran vojnik za sigurnu Armeniju”. Projekt je uključivao internetsku bazu podataka s informacijama o smrtnim slučajevima i kaznenim djelima u oružanim snagama. Suočena s odbijanjem da se odgovori na njezin zahtjev, nevladina organizacija pokrenula je postupke pred upravnim sudovima. Postupci su rezultirali odbijanjem sudova da se omogućiti pristup traženim informacijama, uz pozivanje na razloge nacionalne sigurnosti.

Pozivajući se na članak 10. (sloboda izražavanja) Europske konvencije o ljudskim pravima, nevladina organizacija žali se na odbijanje pristupa informacijama o smrtnim slučajevima izvan borbenih dejstava, koje je pitanje od velike važnosti za javnost.

Europski sud je, između ostalog, istakao da se u kontekstu nacionalne sigurnosti – sfere koja tradicionalno čini dio unutarnje jezgre državnog suvereniteta – od nadležnih tijela ne može očekivati da daju istu količinu detalja u svom obrazloženju kao, na primjer, u redovnim građanskim ili upravnim predmetima. Navođenje detaljnih razloga za odbijanje deklasifikacije strogo povjerljivih dokumenata može lako biti suprotno samoj svrsi zbog koje su te informacije uopće klasificirane.

Ipak, s obzirom na potpuni nedostatak ikakvog objašnjenja od strane Upravnog suda za svoj izbor da dopusti da se u cijelosti zadrže tajne informacije koje je tražila nevladina organizacija podnositeljica zahtjeva, ne može se reći da su domaći sudovi primijenili standarde koji su bili u skladu s postupovnim načelima utjelovljenim u članku 10. Konvencije i da su ispunili svoju obavezu navođenja „relevantnih i dovoljnih“ razloga koji bi mogli opravdati sporno miješanje. Sud je stoga utvrdio kršenje članka 10. Europske konvencije.

Ortega Ortega v. Spain (br. 36325/22), 4. decembar 2025. godine**Povreda članka 14. u svezi sa člankom 8. Ek**

Podnositeljica zahtjeva je Maria de la Peña Ortega Ortega, španjolska državljanka rođena 1969. godine i živi u Alhaurínu de la Torre.

Predmet se odnosi na otkaz podnositeljici zahtjeva u tvrtki u kojoj je radila kao voditeljica financija, nakon što je podnijela pritužbu zbog spolne diskriminacije.

Dana 6. travnja 2017. podnositeljica je pokrenula postupak protiv tvrtke, tvrdeći da je diskriminirana na temelju spola jer je primala manju naknadu od ostalih kolega koji su bili na istoj poziciji, a svi su bili muškarci. Dana 10. kolovoza 2017. godine sud, nadležan za radne

¹ Informacije su pripremljene u suradnji između Ustavnog suda Bosne i Hercegovine i Odjela za sudbenu dokumentaciju i edukaciju Sekretarijata Visokog sudbenog i tužiteljskog vijeća Bosne i Hercegovine. Iste su informativnog karaktera i ne obavezuju Sud.

sporove, je usvojio njen tužbeni zahtjev. U međuvremenu, 2. svibnja 2017. godine, dobila je otkaz zbog navodnog kršenja povjerljivosti, jer je otkrila osobne podatke u kontekstu svoje pritužbe na diskriminaciju. Pokrenula je drugi postupak, tvrdeći da je otkaz bio odmazda. Dana 8. srpnja 2019. odluka tvrtke o otkazu je potvrđena, a kasnije žalbe podnositeljice proglašene su nedopuštenima.

Pozivajući se na članak 14. (zabrana diskriminacije) i članak 6. (pravo na pošteno suđenje u razumnom roku) Europske konvencije o ljudskim pravima, podnositeljica se žali što je domaći sudovi, potvrđujući njezin otkaz, nisu zaštitili od odmazde zbog njezine uspješne pritužbe na spolnu diskriminaciju.

Sud je posebno utvrdio da razlozi koje su naveli nacionalni sudovi u potvrđivanju otkaza podnositeljici zahtjeva nisu bili dovoljni. Otkaz je imao učinak negiranja zaštite od diskriminacije pružene u odvojenim postupcima zbog diskriminacije, a nacionalni sudovi nisu se bavili tom posljedicom. Nadalje, nisu dali dovoljnu težinu relevantnim elementima koji su mogli ukazivati na motiv odmazde.